

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 marca 1984 r.

w sprawie okresów zatrudnienia za granicą i zasad udzielania świadczeń emerytalno-rentowych z tytułu tego zatrudnienia.

Na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń i ich wysokości na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267), zwanej dalej „ustawą”, w razie zatrudnienia pracownika za granicą stosuje się przepisy rozporządzenia, chyba że umowa międzynarodowa przewiduje korzystniejsze zasady.

§ 2. 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie uwzględnia się, poza okresami wymienionymi w art. 10 ust. 1 ustawy, również okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą w organizacjach międzynarodowych, zagranicznych instytucjach i zakładach, do których zostali skierowani w ramach współpracy międzynarodowej lub w których byli zatrudnieni za zgodą właściwych władz polskich; zgoda nie jest wymagana od pracowników, którzy wyjechali za granicę przed dniem 9 maja 1945 r.

2. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie uwzględnia się również okresy zatrudnienia za granicą osób, które w okresie tego zatrudnienia nie były obywatelami polskimi, jeżeli osoby te powróciły do kraju po dniu 22 lipca 1944 r. i zostały uznane za repatriantów.

3. Okresy zatrudnienia za granicą przypadające po dniu 22 lipca 1944 r. uwzględnia się również przy ustalaniu zwiększenia świadczeń z tytułu zatrudnienia w Polsce Ludowej.

§ 3. 1. Jeżeli pracownik był zatrudniony zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i za granicą, sumuje się te okresy zatrudnienia.

2. Uwzględnienie okresów, o których mowa w § 2, następuje pod warunkiem stałego zamieszkania zainteresowanego pracownika na obszarze Państwa Polskiego.

3. W razie wyjazdu emeryta lub rencisty za granicę na pobyt stały, prawo do świadczeń ustalonych z uwzględnieniem okresów, o których mowa w § 2, ustala się ponownie bez uwzględnienia tych okresów.

§ 4. 1. Podstawę wymiaru świadczeń ustalonych z uwzględnieniem okresów zatrudnienia za granicą, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy oraz w § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia, oblicza się na zasadach określonych w ustawie, z tym że za każdy miesiąc tego zatrudnienia przyjmuje się — z uwzględnieniem § 5 — wynagrodzenie zastępcze, które w zależności od wyboru zainteresowanego może stanowić:

1) przeciętne miesięczne wynagrodzenie pracownika z okresu ostatnich 6 miesięcy zatrudnienia przed wy-

jazdem za granicę lub pierwszych 6 miesięcy po powrocie z zagranicy, a jeżeli okres zatrudnienia po powrocie do kraju był krótszy — przeciętne miesięczne wynagrodzenie z tego okresu albo

2) przeciętne miesięczne wynagrodzenie osiągnięte w kraju w okresie zatrudnienia pracownika za granicą przez innych pracowników z tytułu ich zatrudnienia w tym samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do pracowników, którzy byli zatrudnieni wyłącznie za granicą.

§ 5. 1. Przy obliczaniu podstawy wymiaru świadczeń dla pracowników skierowanych do pracy za granicą w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i w urzędach konsularnych przyjmuje się za każdy miesiąc tego zatrudnienia kwoty ryczałtowe w zależności od grupy wynagrodzenia, do jakiej pracownik został zaszeregowany; kwoty te wynoszą:

dla grupy zaszeregowania	zł	dla grupy zaszeregowania	zł
I	26 800	VI	14 900
II	22 800	VII	13 600
III	20 400	VIII	12 400
IV	18 100	IX	11 400
V	16 400		

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do innych pracowników skierowanych do pracy za granicą, którzy z tytułu tej pracy otrzymywali wynagrodzenie na podstawie przepisów o wynagrodzeniu pracowników wymienionych w ust. 1.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio również do członków rodziny pracowników wymienionych w ust. 1 i 2, jeżeli z tytułu pracy w okresie pobytu z tymi pracownikami za granicą byli wynagradzani na podstawie przepisów o wynagrodzeniu pracowników, o których mowa w ust. 1.

4. Na wniosek osób, o których mowa w ust. 1—3, podstawę wymiaru świadczeń oblicza się według § 4.

§ 6. Jeżeli z tytułu zatrudnienia za granicą, o którym mowa w § 2, przysługuje również świadczenie z instytucji zagranicznej, świadczenie należne na podstawie ustawy wypłaca się na zasadach określonych w przepisach rozporządzenia wydanego na podstawie art. 73 ustawy.

§ 7. 1. Osobom, które nie nabyły uprawnień do świadczeń emerytalno-rentowych na podstawie przepisów polskich, a pobierają świadczenia o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przyznaje się następujące świadczenia na zasadach określonych w ustawie i w niniejszym rozporządzeniu:

- 1) świadczenia w naturze,
- 2) dodatki rodzinne, jeżeli nie pobierają z instytucji zagranicznych świadczeń o charakterze takich dodatków,
- 3) dodatek pielęgnacyjny, jeżeli kwota świadczenia zagranicznego nie przekracza najniższej kwoty emerytury lub renty określonej w ustawie,
- 4) dodatek dla sierot zupełnych, jeżeli kwota świadczenia zagranicznego przysługująca każdej sierocie nie przekracza najniższej kwoty renty rodzinnej określonej w ustawie,
- 5) uzupełnienie pobieranych świadczeń zagranicznych — z wyjątkiem niepełnych zaopatrzeń z tytułu służby wojskowej — do wysokości najniższej emerytury lub renty określonej w ustawie; przy ustalaniu uzupełnienia uwzględnia się wysokość emerytury lub renty wraz z dodatkami określonymi w pkt 2—4,
- 6) zasiłek pogrzebowy, jeżeli instytucja zagraniczna nie

wypłaciła takiego zasiłku, a jeżeli wypłacony przez tę instytucję zasiłek był niższy od kwoty zasiłku określonej w ustawie — uzupełnienie do tej kwoty.

2. Świadczeń określonych w ust. 1 nie przyznaje się, jeżeli:

- 1) osoba pobierająca świadczenie zagraniczne osiąga wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia lub inne dochody uzasadniające w myśl ustawy zawieszenie lub zmniejszenie świadczeń emerytalno-rentowych,
- 2) pobieranym świadczeniem zagranicznym jest wyłącznie renta z dodatkowego ubezpieczenia z instytucji zagranicznej albo zwrot składek w formie renty z instytucji francuskiej lub belgijskiej.

§ 8. Do spraw wszczętych na podstawie wniosków zgłoszonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że wysokość świadczeń przyznanych począwszy od dnia 1 stycznia 1983 r. ulega — na wniosek zainteresowanego — ponownemu ustaleniu z zastosowaniem przepisów § 5, jeżeli świadczenia te zostały wymierzone od niższych kwot ryczałtowych niż określone w tych przepisach.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1984 r.

Prezcs Rady Ministrów: w z. Z. Messner